

Het is 19 juni.

Dit is vandaag de dagelijks op opkast van de standaard. Ik ben Alexander Lippenveld.

Bijna vier jaar geleden werd Pieter Aerts in zijn studio door de politie doodgeschoten, nadat hij hen en een conciërge zou hebben aangevallen met een mes.

Alleen vonden speurders dat mes niet terug en de agenten vuurden meer kogels af dan ze zichzelf herinnerden.

Hoe komt het dat we vier jaar na de feiten nog steeds niet weten wat er exact gebeurd is?

Ik leen de beuklaren en Marc Eekhout van onze binnenlandredactie.

Jullie hebben afgelopen weekend een groot verhaal gebracht over de dood van Pieter Aerts vier jaar geleden omdat die zaak heel veel vragen oproept.

Wat is kortzame waar het juist over gaat?

Op 9 juli 2019 hebben de ouders van Pieter Aerts de politie gecontacteerd.

Hun zoon had een mentale problematiek en ze hoorde niet van hem, ze waren bezorgd.

Dat ze ook al vaker hadden gedaan, dus vrij normaal voor hem.

De politie is naar zijn appartement gegaan, er is daar van alles misgelopen.

Op het einde van de rit was Pieter Aerts dood.

Sinds dan zijn er heel wat vragen gereden over hoe zijn doodjuist tot stand is gekomen en hoe het bedrag van de agenten die bewuste dag.

Daar hebben wij onderzoek naar gedaan.

Hij is door een politiekogel gestorven?

Ja, hij is geraakt door verschillende politiekogels.

En dat is eigenlijk een beetje de hele heikle van heel die affaire.

De vraag is, hadden die agenten toen wel moeten schieten.

Want meestal is dat groot nieuw.

Zelfs er iemand door een politiekogel sterft, de naam Pieter Aerts, dat zegt mij, niets.

Op 10 juli zijn er een paar kleine berichtjes in de kranten verschenen.

In de regionale kranten, regionale pagina's dan nog wel.

En daar stond eigenlijk gewoon in dat de politie een jonge man met psychiatrische problematiek had neergeschoten.

Omdat hij een conciërge van een appartement gebouw had, aangevallen met een mes.

Dus heel veel meer is daar niet over verschenen, toch niet in die eerste dagen-weeken.

Jullie hebben dus nu een reconstructie gemaakt.

Daar gaan we straks op door, maar om te begrijpen hoe het zover is kunnen komen,

is het misschien belangrijk om eerst een portret te schetsen van Pieter Aerts.

En wie beter om dat te doen dan zijn ouders.

Je hoort de komende twee minuten René Aerts en Nick Bauer Aerts.

In het school hadden die een groepken.

En Pieter was een saxophonist, want die hadden ze echt wel nodig.

En die mannen ook, maar die waren twee, drie jaar ouder.

Pieter stapte direct in de volwassenweer.

Zijn vriendin was twee jaar ouder, de band.

En het zijn ticket verworven.

Ja, ik herken mezelf er een beetje in.

Misschien ook.

Alles de samen van ons.
Ik was heel standig.
En al die gieten dan vooruit.
En die gezichten van jou van...
Ja, ja.
Dat is alles uitvergraagd.
Ik heb er zo'n baan.
Ik heb er zo'n baan.
Ik heb er zo'n baan.
Ik heb er zo'n baan.
Ik heb er zo'n baan.
Ik heb er zo'n baan.
Ik heb er zo'n baan.
Zo'n eerlijkheid.
Zo'n eerlijkheid.
En inderdaad ging je wel...
Ja, je bent geen mens.
Een ouderpunt in een daten is lemerlijk.
Een leidersfiguur.
Die kan zonder...
Zonder demonstratie.
We zijn er niet veel in de hoogte gezeten.
Zeer zes kinderen waren.
Dan was Peter bijna er.
Peter.
Ik heb het besvoudelijk.
Hij is een goede, normale gast.
Nooit als er een zieken.
Peter.
Helena, je hebt uren met de ouders van Peter gepraat.
Welk beeld van hem hebben ze jou geschetst?
Het is een heel dubbel beeld, hè.
Hun zoon was 35 jaar toen hij stief.
Hij is eigenlijk opgegroeid in een heel gezellig gezin.
Zo in hoogboken.
Niek en René zijn zorgverleners.
Die werken met ouderen, met kinderen, met een beperking.
Die zijn echt mensen die veel energie steken in andere mensen.
Zo hadden twee zonen.
En zij gingen eigenlijk gaan werken naar de scouts gaan,
naar de muziekschool, vrijwilligerswerk in de gezinswerking van de buurt.
En Peter kwam er altijd naar voren als een zeer normale Vlaamse tiener eigenlijk.
Iemand met een enorm talent voor muziek,
nummer dat we daar net gehoord hebben, was van zijn band uit Funk.

Maar Peter is op een gegeven moment ziek beginnen worden.
En dan zitten we in een moeilijker verhaal.
Niet in een verhaal van geweld of zo, zeker niet.
Maar het is heel, in België al sinds, toch heel moeilijk
om te zorgen voor iemand met een psychose wat Peter ook had.
Wanneer werd het duidelijk dat Peter, ja, met die psychische problemen te maken had?
Ja, dat is ongeveer begonnen rond zijn 23e.
Hij had al verschillende opleidingpogingen ondernomen en dat ging niet altijd even goed.
Maar dat zijn allemaal normale tienerperikelen, normale jonge levenperikelen.
Maar dan zat toen in de opleiding Lugo PD.
En dan begon er toch zo rare dingen te gebeuren.
Hij begon rare gezichten te trekken, redevoringen te doen, vooraan in de aula.
En een vriend van René die leschaf in die opleiding heeft toen een keer gebeld naar René gezegd
van,
er klopt hier iets niet, de studiebegeleiding is ook ingegrepen.
En dan is eigenlijk het lange zorgtraject van Peter aangevangen.
Toen was dat dan toe.
En toen kwam het op zich ook wel eens met de direct gehoorstschis over René.
We moeten maar in de eindtijd toch ween aan platen lopen met dat woord.
Direct kregen jij reacties van, wow, jullie zijn slechte ouders.
Ik weet niet waar, maar zo kwam het bij ons.
Over of we beschilgen onszelf, we gaan diep graven naar u zelf.
Van wat hebben we de fuck geverkeerd gedaan?
En dat blischt jaren.
We gaan soms maar niet weg.
Wat heel moeilijk was voor Nica René, is dat hun zoon was volwassen.
En zij hebben dus in principe geen inspraak op die zorg.
Dus dat is natuurlijk als ouder heel moeilijk om daar een rol voor u zelf in te vinden.
Ik vond het heel moeilijk dat er weer een hulp kregen.
Op geen nuk ligt waar je ziet dat toch aan de land gebeuren,
want je moet op elke keer de stapje verder van aan mij.
Het wordt hier echt wel.
Je gaat je nooit nog een serieuze leven krijgen.
Gehoopt altijd maar, gehoopt.
Ja.
En ook iets wat wel belangrijk is om te weten, is dat Pieter,
als zij misschien wel op een goed moment zat, vaak besloot om naar buitenland te vertrekken.
Maar dan in dat buitenland bleek het soms helemaal mis te lopen.
En het is daar dat heel dat traject begonnen is van,
je moet de politie contacteren om je zoon eigenlijk terug te krijgen,
die moet dan gesijnt worden, gevonden worden door de ambassade.
Dus heeft ook een paar keer in de psychiatrie gezeten in buitenland
en dat was eigenlijk altijd in Griekenland.
In Griekenland, wat deed hij daar? Waarom was dat altijd in Griekenland?

Ja, de ouderzijden hebben dat ons eens verteld en markt.
Dat is een passief.
Ja, het op een of andere manier een passieve Griekenland ontwikkeld.
We hebben gewoon boeken te lezen over de Grieks taal.
We gaan woordjes te leren.
Wat op zich misschien ook wel een beetje vreemd is,
dat iemand dat plots doet op iets latere leeftijd.
Ze had die fascinatie voor Griekenland.
En elke keer als hij dan weg was, verdwenen, dan was dat naar Griekenland.
Ik denk dat dat in totaal vijf keer gebeurd is ofzo.
Vijf keer.
Hij sprak ook perfect Grieks.
Ja, hij leert.
Ze waren dus relatief gewoon dat hij af en toe verdween.
Maar op die 9e juli in 2019, was dat toch...
Voelde dat dan voor hen al anders aan?
Dat voelde anders aan en tegelijk ook niet.
Want ze wisten wel...
Ze voelden weer...
Door het feit dat ze blijven bezorgden.
Ouders Pieter woonde wel alleen, was zelfstandig.
Maar vooral zijn mama ging je heel geregeld langs om hem in het oog te houden.
Maar dat was altijd zeer moeilijk, zeer dubbel.
Omdat hij stond op zijnzelfstandigheid.
Dus hij mocht niet te veel de bezorgde mama spelen.
Dus ja, dat was zo'n soort wankel evenwicht.
En om die broze relatie tussen ouders en Pieter niet helemaal kapot te maken.
Toen ze dan die 9e juli bezorgd was, dat er toch weer iets ergens was.
Of dat hij toch weer aan het verzinken was in een psychose,
hadden ze besloten van de politie te bellen.
De mama had ook gezien dat er van alles niet oké was.
Alle knipperlichten stonden op rood.
De postbus was al dagen niet gelegd.
De overgaardijnen waren dicht.
Een buurvrouw had hem al eens gezien,
nachts op de gang terwijl hij luid riep.
Mama schoof ook briefjes onder de deur die niet beantwoord werden.
Dus ja, ze wist wel dat het niet oké was met haar zoon.
Reconstrueren is wat er toen gebeurd is, Mark.
Wat weten we zeker over die interventie van de politie?
Wat we zeker weten is dat de politie heel snel ter plaatsen is gekomen.
Twee agenten, een man en een vrouw.
En in de inkom van het appartementsgebouwtje,
dat was een relatief klein gebouw aan de plantijnmorrituslijn Aanterpen,

kwamen ze eigenlijk toevallig, de concertje tegen
en die heeft hem binnengelaten in het gebouw.
En dan hebben ze geprobeerd,
een minuut te lang om contact te maken met Pieter.
Van wie ze eigenlijk ook niet zeker wisten dat hij er wel was,
want er kwam geen reactie op het gebel, op het geklop.
Ja, na een tijdje zijn ze dan eigenlijk gestopt met bellen en kloppen.
De concertje is terug weggegaan naar beneden
en hebben de agenten eigenlijk gebeld naar alle instellingen,
maar van dat ze wisten dat Pieter er ooit geweest was
of dat hij er zou kunnen zijn,
maar hij bleek ingenenkel van die instellingen te zijn.
En dan plots hoorden ze wel een geluid van binnenkomen.
Dan hebben ze de concertje terug gebeld, die op dat moment
al ergens anders was, andere dingen aan het doen,
die is terug naar boven gekomen.
Ze zijn dan via het appartement naast dat van Pieter binnen gegaan.
Ze hebben gekeken op het terras daar,
maar ze zagen niets, want de overgaardijnen waren dicht.
En dan hebben ze eigenlijk besloten,
de concertje heeft gezegd van, kijk,
ik zal de cilindren uithalen van het slot.
Dat is goedkoper en sneller dan slotemaker laten komen.
En dan kunnen jullie binnen.
En dat is eigenlijk het begin van alles geweest
en daarna is het ook heel snel fout gelopen.
Volgens de agenten had Pieter hen aangevallen met een mes.
Ja, inderdaad, maar het is misschien nog iets complexer dan dat.
Op een bepaalde moment,
de concertje zit geurkt voor de deur
en is het slot aan het openmaken.
Het slotplaatje is er al af.
En dan, ja, dan lopen de versies een beetje uit elkaar.
De concertje zegt van, ja, kijk, ik zat geurkt.
Of wel heb ik dan zelf de deur open geduurd?
Of wel heeft Pieter van binnenuit die open getrokken?
Daar ben ik niet zeker van.
Maar toen die deur half open was of open voelde ik iets aan mijn hoofd,
aan de bovenkant van mijn hoofd.
De concertje zat geurkt.
En ik hoorde achter mij roepen, mes, mes.
De agenten waren ondertussen met vier,
want er was versterking gekomen.
En toen Pieter dan buiten kwam

en de concertje met een voorwerp stak,
riep één van die agenten in versterking.
Mes, mes.
En dan ook schiet, schiet.
Waarop twee agenten het vuur hebben geopend.
Dus toen zijn al twee kogels afgevuurd,
waarvan één zeker door de deur is gegaan.
Wat wilt zeggen dat de deur dicht was?
Of half dicht.
Dicht, ja.
Waar de tweede kogel is terechtgekomen, weten we eigenlijk niet.
Maar het bleef niet bij die twee kogels, he?
Nee, het bleef niet bij die twee kogels.
De deur is dan weer dicht gegaan.
Pieter heeft die dicht geduurd.
De concertje bloedde aan zijn hoofd.
En de agenten hebben toen besloten van,
kijk, wij moeten dit appartement binnen gaan.
Discussie is er, en zal er altijd zijn,
was dat dan wel de beste beslissing.
Ze hadden ook kunnen terugtrekken
en gespecialiseerde politieagenten ter plaats halen.
Maar ze hebben dat niet gedaan.
Ze zijn er van nog altijd van uit gegaan.
Ze zeggen zelf van, er zit daar iemand in nood.
We moeten die helpen.
Ze waren ook niet zeker dat Pieter daar alleen was.
Er kon van alles aan de hand zijn.
Dus dat was eigenlijk een motivatie om toch binnen te gaan.
Ze zijn binnen gegaan.
En volgens hun versie van het verhaal terug,
is Pieter terug op een afgekomen.
Nog steeds met dat voorwerp, dat mes in zijn hand,
en hebben ze weer geschoten.
En wat dan gebeurd is, is niet 100% zeker.
Wat we zeker weten, is dat daar zes schoten gevuurd zijn,
waaronder ook het doodelijke schot.
Je zegt, het was niet helemaal duidelijk.
Waarom is dat niet helemaal duidelijk?
Een agent heeft twee schoten afgevuurd,
daaropbij is dat het doodelijke schot.
Een andere agent zegt dat hij één keer heeft gevuurd,
maar er zijn vier kogels gevonden van zijn wapen.
Hij zegt dat hij dat niet kan herinneren.

Dat is één ding.

En het tweede punt is, die kogels moeten zijn afgevuurd na het doodelijke schot, na dat Pieter al gestogen was.

Terwijl hij zegt dat Pieter hem nog aan het aanvallen was.

Bovendien, bij de huishoekingen later, en er zijn twee huishoekingen in totaal geweest, is er geen spoor gevonden van het mes.

Dat zowel de conciërge als die agenten meenien gezien te hebben, er zijn wel een aantal messen gevonden, maar dat bleek niet de juiste te zijn.

Daar is onderzoek op gedaan.

Er is ook een onderzoek gedaan op een soort...

Sleipsteen.

Een ding om een messen te slappen, bleek ook niet juist te zijn.

Dus op geen enkele van die voorwerpen, die eigenlijk op DNA van de conciërge zijn onderzocht, zijn spoor gevonden.

Dus ja, dat is zeer mysterieus.

Dus het mes, dat Pieter zou gebruikt hebben om aan te vallen, dat is er gewoon niet.

Of het is gewoon niet teruggevonden.

Er zijn verschillende hypothesen, waar het misschien zijn huisleutels die hij in de hand had.

Of was het misschien een ander voorwerp dat daar in huis lag.

Maar in elk geval, tijdens het onderzoek, is het nooit duidelijk geworden wat het had kunnen zijn.

En dat stort de ouders natuurlijk ook, dat hun zoon dan ook in die kleine kantenbritjes vooraf, vlak na de feiten,

is afgeschilderd als een agressieve man.

Terwijl het mes dat hij zou gebruikt hebben, eigenlijk nooit is teruggevonden.

Nu, de feit is, de conciërge was gewoond, hij is dan later gehecht in het ziekenhuis, drie hechtingen,

de verwondingen waren zeer oppervlakkig, dus er is iets geweest, de vraag is wat.

We gaan er even uit voor reclame.

Ate raske sfeer,

dat is een podcast in mijn oren,

een superachtroeg in mijn hand,

waarschijnlijk met een dikotier weer goed verbrand.

Superacht, lekker onverwacht.
Mark en Helene terug naar die dood van Pieter Aerts.
Als ik dat nu allemaal hoor,
dan lijkt het wel dat die agenten toch
buitensporig hebben gereageerd, of niet.
Want dat is wat dat,
een onderzoek zou moeten uitwijzen,
maar de lange deur van het onderzoek
maakt het natuurlijk niet makkelijker
voor mensen een eenduidelijke antwoord
op die vraag te formuleren.
Er zijn ook een aantal centrale vragen
die onbeantwoord blijven, hè Mark?
Op het mes, dat is nog altijd spoorloos,
er blijkt eigenlijk geen mes te zijn geweest.
Dat is toch een zeer cruciaal vraag.
Twee, een agent die zegt
ik heb één keer geschoten,
blijkt vier keer geschoten te hebben,
heeft totaal geen idee hoe dat kan.
Dat is toch wel minstens opmerkelijk.
En drie, uit één van de laatste expertise's
die gedaan is,
blijkt ook nog eens dat
één van de agenten door de deur is geschoten,
blijkt een kool gaat in de deur te zijn,
dat bij de eerste onderzoeken
zelfs niet eens ontdekt is.
Dus dat is toch ook een zeer cruciaal
en vreemd element in heel dit onderzoek.
Ja, ook de ouders van Pieter Aerts
hebben vragen,
ze hebben voor ons nog een audiobericht ingesproken.
Als we terugkijken
op hoe we dit onderzoek beleefden,
verschrikkelijk.
We hebben zelf een weder samestelling aangevraagd.
We hebben zelf bewijzen en tegenstrijdigheden
en experts moeten aanbrengen.
Anders was het ons hier al lang onder tafel geveegd.
Ja, voor ons is ook elke dag
een uitputtingslag waarbij we ervaren hebben
dat de agenten
een grote hand boven hun hoofd gehouden wordt.

Wij hopen op antwoorden naar waarheid,
een rechtssetting van het onheerlijk beeld van Pieters persoon.
Hij was geen aggressor.
Wij wensen ook reëel beeld
van Pieters laatste levensmoment
en een uitleg over alle schoten
die op hen afgevuurd zijn.
Ze vinden dat de agenten de hand boven het hoofd gehouden wordt.
Dat zijn zware woorden, he?
Ja, dat zijn zware woorden,
maar in hun plaats zou ik misschien hetzelfde denken.
Als ze zeggen, klopt wel,
het is door de tegenexperties en de onderzoeken
die zij hebben gevraagd
dat er meer aan het licht is gekomen
dan tijdens het onderzoek van het gerecht zelf.
Dus die mensen leven met de indruk van
parquet wil dat hier snel onder de mat vegen
terwijl zij vinden
dat er zoveel dingen zijn in het onderzoek
die niet kloppen
of die te minste vragen waar geen antwoord op komt
dat daar toch wel wat meer moeite zou moeten voorgebeuren
en zeggen zij
die agenten los van of ze schuldig zijn of niet
horen die antwoorden te geven voor de rechtbank
voor iedereen in het openbaar
dat we ze allemaal kunnen horen.
Dat is eigenlijk hun punt.
Zullen ze ooit een antwoord krijgen op die vragen?
Kijk, de raadkamer moet nu nog beslissen
of die agenten van de rechtbank moeten verschijnen of niet.
Het parquet heeft bij de eerste zitting van de raadkamer
dat was vorig jaar, denk ik, in mij
in het parquet gezegd van,
kijk, er zijn niet genoeg aanwijzingen
om die agenten door te verwijzen naar de rechtbank.
Ondertussen zijn er een reeks
bijkomende onderzoeksdaten geweest
zijn er nog extra expertise gedaan
op vraag van de ouders van Pieter en hun advocaat
die resultaten zijn er
die zijn
dat kunnen we toch zo interpreteren

niet echt positief voor die agenten.
Er moet nu opnieuw een raadkamer zitten komen
en daar zullen we moeten zien wat er gebeurt.
Gaat het parquet het geweer van schouder veranderen
gaan ze misschien toch nog de door verwijzing vragen of niet
en dan gaat de raadkamer zelf moeten beslissen
zijn er genoeg aanwijzingen om die agenten
voor de rechtbank te brengen of niet
de ouders vinden van wel.
Het voordeel van een zitting in de rechtbank
is in elk geval dat die vragen daar openbaar gesteld worden
en dat die openbaar beantwoord worden
ik ga aan die vragen voor hen afdoen zijn
die antwoorden, dat weet ik niet
ze gaan er in elk geval hun zoon
niet mee terug krijgen
en het blijft een verschillende trages gebeuren
maar het zal hem misschien wel helpen
om de zaak af te sluiten
tot allemaal wel denken aan de zaak
Johan-atan Jacob
een man die ook met psychische problemenkampen
die gestorven is in een politiecel
dan wel en hoelang is dat geleden
een tiental jaar denk ik
ergens wel ja
tot er zeker aan denken
en het toont nog maar eens aan
we mogen ook niet vervallen in simplisme
natuurlijk is het bijzonder moeilijk
voor de politie om te gaan
met mensen met psychische problemen
elke zaak is anders
ik weet niet of je daar
echte regels kunt oplakken
of best practices
want soms ja
die agenten moeten beslissen in een split second
het is niet simpel
maar tegelijk
hebben wij toch ook wel de indruk
denk ik dat er nog altijd
te weinig kennis is van psychische mensen
en hoe daarmee om te gaan

we hebben
in België
een aantal van die zaken
Govannet
Govannet, Pieter Aert
maar er zijn er nog
niet zo lang geleden is er ook
een man doodgeschoten door de politie
in een psychiatrische kliniek in Uckel
ze zeiden dat hij een steekwapen vast had
hij had een nagelveil vast
er is duidelijk
een problematiek daarmee
zelfs
de corpuschef Michelle Govaert
van de politiezone
Brusselhoofdstad Elsenen
heeft in een interviews gezegd van
dit is een probleem voor ons
we krijgen te veel van dat soort oproepen
we zijn er niet voor getraind
neem nu ook de casus van Pieter
Pieter woonde 1 kilometer
buiten de zone voor ambulante zorg
dus zorg buiten de kliniek
van de kliniek waar hij ging
anders hadden de ouders kunnen bellen naar de kliniek
en waren die bij hem thuis kunnen komen
het is maar een belangrijk voorbeeld van
hoe dat soort zaken
heel moeilijk zijn voor de mensen rondom gaan
en dat we ook moeten opletten
van mensen met een mentale problematiek
niet af te doen als gewelddadig
zonder genoeg bewijs
de zaak Pieter Aars is
volgens ons zo'n schrijnend
voorbeeld van het jaat
toch nog altijd onvermogen van
van onze maatschappij
om om te gaan met mensen met psychiatrische problemen
om te gaan met mensen met psychiatrische problemen
dat wij vonden dat we die
groot in onze krant moesten brengen

toch een beetje meer dan de paar regels
die er al aan gewijd zijn
de voorbije jaren in de regionale pers
markt en hielen
dank jullie wel
vandaag de dagelijkse podcast van de standaard
bedankt voor het luisteren
volg ons op Spotify, Apple podcast
of inderwelk ander podcastplatform
in onze gratis FDS podcast
kan je niet alleen ons werk beluisteren
maar ook de beste podcasttips terugvinden
alle credits van de podcast die je net hoorde
vind je op standaard.be
schijnendstreep podcast
reageren kan via podcastatstandaard.be
morgen zijn we opnieuw